

متن فرمایشات حضرت آقای حاج دکتر نورعلی تابنده مجذوبعلیشاه ارواحناالهداء

بسم الله الرحمن الرحيم

امروز ششم ذی‌الحجه است، روز دوشنبه عید قربان است و سه‌شنبه هفته بعدش عید غدیر است. عید قربان یکی از ایادی است که خدا مقرر کرده، صریحاً گفته، خدا در بسیاری جاها از یک واقعه خوبی و از یک بنده خدایی تجلیل کرده، ما همه آن روزها را به‌عنوان عید تلقی می‌کنیم. عید یعنی شادی، ما شادیم از اینکه خداوند خودش آفریده همه ما را، به ما با نظر محبت، به یکی از ما نگاه کرده. محبت او هم کم‌کمی ندارد، مرتب هست. اما دو تا عیدی که هست که خداوند خودش آن را به‌عنوان عید تلقی کرده و به بندگانش گفته است. خب بنابراین ما باید در آن دو تا عیدی که خودش فرموده است شادی داشته باشیم. شادی البته همیشه باید داشته باشیم، در همه حال، که خب حالا همین‌جور ضمن صحبت‌های متفرق گفته شده است. عید قربان برای این است که نشان‌دهنده به انسان است که تاکنون زحمت کشیدی و عبادت‌ها را بجا آورده‌ای، بنابراین این برای تو عید است، این بهترین عید است برای تو و خداوند در این عید نشان داده می‌شود که از اموال دنیا، از آنچه مربوط به دنیاست و دنیا را خلق کرده، جدا می‌شود. یعنی می‌فرماید که ببین تو خودت، مثل اینکه خداوند می‌فرماید مثلاً که ما همه (...)، همه بشرها با سایر موجودات، همه در قلمرو خلقت خدایی هستند، حالا اگر انواع مختلفی دارند باشد، ولی همه در ارتباط با اصلش، یعنی در ارتباط با خداوند که اینها را نگه می‌دارد، در یک مرحله هستند، مرحله مخلوق بودن هستند و اینکه هنوز هم مخلوقی هستند که خلقتشان جایی هست. این را بدانند آخرین خواسته‌ای که، یعنی ارتباطی که خداوند برقرار کرده بین انسان و سایر موجودات، انسان را برتری داده، ولی هم‌ردیفی در یک لحاظ، همین احترام به سایر خلقت خداست. خلقت خدا مقتضی این است که ما همواره با سایر مخلوق، که در اختیار ما هستند، با آنها همیشه زنده بمانیم و بر آنها سوار باشیم به اصطلاح، مثل مرکب ما باشند. در این عید نشان می‌دهد خداوند که ما باید این‌جور باشیم، یعنی باید همان چیزی را که ظاهراً در خلقت برای ما بوده و خود خداوند هم فرموده است که همه اینها را برای شما خلق کردم، با همان جدا باشید و چیزی که دارید بدرگاه خدا قربانی کنید. نزدیکترین شیء به انسان همین گوسفند است و خب این هم همان که برای انسان موهبتی است که به لطف خدا متکی باشد، به یک گوسفند هم موهبتی است که خودش وسیله خلقت دیگران باشد، وسیله عظمت دیگران باشد. گوسفند خودش می‌خواهد، یعنی خداوند نشان می‌دهد که هم از جهت این دنیا، واسطه و وسیله‌ای است برای حیات انسان، یعنی انسان با گوسفند با هم علف می‌خورد، علف‌ها مربوط به هر دو هست، ولی درموقع

طبقه‌بندی خداوند مسلط کرده بر همه، و همه آنها را زیردست قرار داده و فرموده است که از همه آنها باید دست بکشی و تنها با خوت باشی.

این تمام مسیر قصه قربانی است، به اصطلاح یک نشان‌دهنده‌ای است از این. این نشانه هم برای این است که باور کند انسان که (...) یعنی می‌فرماید همانجوری که گوسفند برای ما ارزش دارد و او را قربانی می‌کنیم، بعد به ما فرموده است از این قربانی استفاده کنید. این قربانی را گفته‌اند که یک قطعه‌ای حتماً آن کسی که قربانی می‌کند از گوشت آن بخورد، یعنی بداند که بی‌جهت خداوند یکی از اعضای خلقت را قربانی نمی‌کند، برای اینکه این قربانی برای منفعت بالاتری است، یعنی در اینجا که گوسفند است، می‌فرماید بعد از این قربانی، یعنی همه چیز را در راه خدا از دست داده‌ای، خودت را از دست دادی، آخرین چیز که گوسفند باشد قربانی می‌کنی و بعد از این قربانی خودت هم می‌خوری، برای اینکه اینها همه به هم وصل باشد. ما خلقت را یک امر جداگانه‌ای نمی‌گیریم، خلقت هم یکی از صفات خداوند است که همه آسمان و زمین و حیوان و غیرحیوان را خداوند خلق کرده، اینها بعد از این (...)، می‌خواهد خداوند به ما هم بفهماند که اگر هم من به تو گفتم یک قربانی‌ای بکن و یکی از اموال خودت [را] بی‌انداز دور، اولاً نگفتم که بی‌خود بکن، گفته است که از همه قربانی تو که یک قطره‌ای از زندگی خودت را جدا کردی، این متعلق به دیگران است، مثل اینکه (...) جیبیت را درآوردی، این همه مال من نیست، همین در جیب من بوده تا حالا، ولی مال من نیست همه‌اش، به دیگری می‌دهم. قربانی هم [که] ما می‌کنیم نباید همه‌اش را بخوریم، قربانی را باید و فرموده‌اند که به چه اشخاصی بدهید. قربانی ما بعد که این (...) شد، بواسطه این قربانی، بواسطه آنچه قربانی می‌کنیم، خلقت خداوند را، یکی از خلقت‌های خداوند را، ما از دست می‌دهیم، خودمان گفته‌است که این را بپزیم و چرا هدر نمی‌دهیم؟ گناه دارد اگر آن گوشت را هدر بدهیم، آن گوشت را، قسمتی که خودمان برمی‌داریم، یک قسمتی را به همه دیگران بهره می‌دهیم، یعنی درواقع هرکاری که یک نفر می‌کند، یا یک گروهی می‌کنند در راه عبادت خداوند، آن برای همه حساب می‌شود.

اگر نیت‌ها خالص باشد، قربانی که کردیم، نه تنها خداوند به حساب می‌آورد، بلکه هر قطره‌ای از آن را به دیگران می‌دهد. می‌گوید خداوند که بفرمایید؛ به دیگران ما اعلام کنیم، که من هم مورد مرحمت خداوند هستم، ولی برای من تنها نیست، من گوسفند قربانی می‌کنم، شما هم باید از آن بخورید، هرکسی قربانی کرده...

البته این قربانی در خود ایام حج و برای حاجی‌ها واجب است، جزو اعمال حج است، ولی در سنوات بعد نه، در سنوات بعد به عنوان یادگار این مرحمتی که خداوند فرموده و یکی از مخلوق خوش را که گوسفند باشد، مقامش را بالا برده، تبدیل شده است به قربانی. در این صورت این عیدی است، این عید اینقدر با اهمیت تلقی شده است که تمام خود این واقعه که در یک روز معینی، یعنی در دهم ذی‌الحجه مقرر شده، برای همه روزها عید تلقی

می‌شود. همهٔ روزهای ذی‌الحجه را باید توجه کنیم که به روز عید که رسیدیم در آنجا شادی کنیم و همان نمازی هم که فرموده‌اند، اضافه بر سایر عبادات، آن نماز را هم بجا بیاوریم. قربانی بنابراین می‌بینیم از بزرگترین موهبتی است که ما داریم و مهمترین عیدی است که خداوند در اختیار ما گذاشته [است]. یعنی همانجوری که روزهای محرم ما عزا می‌گیریم، خودمان ولی در این روز، باید در این روز، در روز محرم، دهم ذی‌الحجه باید عید بگیریم، باید شادی کنیم (...)

به دنبالهٔ این برای اینکه بشرها یاد بگیرند، گوسفندها و آنهایی که تحت سیطرهٔ دیگری هستند، مثل گوسفندی که تحت سیطره است آماده برای قربانی شدن باشند.

ان شاء الله خداوند در این روز تمام جلوهایی که کرده، بر ما روشن باشد. خداوند در این روز که فرموده است عید بگیرید، بخورید و بیاشامید، در خود قرآن، عید قرار داده، در مقابل هم در روز دیگری بنام محرم برای ما مقرر کرده، گفته امروز عزا بگیرید، برای اینکه ما بفهمیم هم عزا و هم شادی ما به امر خداوند است، یعنی خداوند مقرر می‌کند و به این طریق برای ما، عیدی این عید قوی‌تر می‌شود، یعنی عیدی است که خداوند هم عید گرفته، به ما که گفته عید بگیرید، خود خداوند هم عید گرفته. خود خداوند هم به علامت قبول این عید به حضرت ابراهیم که گوسفند آورد تقدیم خداوند کند، گوسفند را گذاشت کنار، گفت خودت بیا، خداوند فرمود: گوسفند من نمی‌خواهم، خودت را می‌خواهم. این نشان‌دهندهٔ این است که تو البته راه می‌روی، زحمت می‌کشی، برای اینکه گوسفند هم قربانی کنی، خداوند گوسفند (... فرموده است همه این تشریفات برای این است که تو انسان خودت بفهمی، بفهمی که بدانی که باید در راه خداوند قربانی بدهی، قربانی برای خداوند هم همان است، همانجوری است که خود خدا فرموده است.

ان شاء الله ما را موفق بدارد (... ان شاء الله. البته روزهای دیگر را هم همه می‌شود جشن داشت، تمام روزهای دیگر، اوقاتی که خداوند خلق کرده انسان را (... و قربانی دیگر، قربانی... باشد ان شاء الله تا خداوند در آن یکی قربانی هم ما را قبول کند و خود ما را قربانی کند، ان شاء الله.

